

ШУМАДИНЈА,

Л И С Т Ъ З А

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

ТЕЧ. VI.

Овај листъ излази сваке Суботе. Цена е одъ 1. Апр. до нове године 18 гр. За огласе плаћа се 3 кр. ср. одъ врсте за едан-лутъ а 5 кр. ср. за трипутъ.

№ 44.

СМРТЬ ЛУДВИКА XVI.

(Продужено.)

Или су Жирондени изъ далека предвидили да ће влада-ти Робеспіеръ, или што су се одъ свое ярости дали об-владати, они га обтуже збогъ едногъ за републиканце највећегъ преступленія. У Паризу владао е немиръ партая; Жирондени хтѣли су издати законъ противъ своіу оны, кои су побунѣвали на непоредакъ, на насылія, и у исто време дати конвенту независиму силу, која се оснивала на 83 департамента. Они наименую еданъ одборъ, комъ су наложили, да поднесе извѣстіе о томъ предмету. Монтаньска партая нападне на ову, за Паризъ поругателну мѣру; Жиронда ню е бранила, показујући нѣкій планъ триумвирата, кои е Паризска депутација сачинила. „Я самъ се родио у Паризу, рекне на то Оселень; я самъ депутираць ове вароши. . . Говори се, да се нѣка партая подигла у нѣдру Паризскомъ, која хоће диктаторство триумвирата, трибуна. Я велімъ пакъ, да човѣкъ мора бити дубокій незналица, или великій безбожникъ, кои бы такавъ планъ быо сачинио. Нека се баци проклетство на оногъ одъ Паризске депутације, кои бы се усудио породити такову идеу!“ — „Есть, повиче Ребеки изъ Марзеля, есть, у овой скупштини постои една партая, која тежи за диктаторствомъ, и поглаваръ ове партае, я љу га именовати, есть Робеспіеръ! Ево когъ човѣка я обтужуемъ.“ Барбару подупирао е ово обтуженѣ са своимъ свидѣтельствомъ; онъ е быо еданъ одъ најславнии виновника 10. Августа; онъ е быо поглаваръ Марзеляца, и онъ е имао грдний упливъ на югу Французске. Онъ е увѣравао, да е онъ у време 10. Августа, почемъ су обе партае, кое су дѣлили владу у главной вароши, призивале Марзельце, быо дозванъ къ Робеспіеру, и да му се тамо рекло, да се сажиди са грађанима, кои уживаю највећу народну благоаклоность и да му е Панисъ именовано Робеспіера, као човѣка добродѣтельного, кои бы морао бити диктаторъ у Французской. Барбару быо е дѣлателанъ човѣкъ. Десна странка притяжавала е нѣке чланове, кои су мислили, као и онъ, да треба побѣдити свое противнике, да не бы одъ нѣи были побѣђени. Они су хтѣли, да служећи се конвентомъ противъ скупштинѣ, департаментѣ противставе Паризу, и да се непоштеде непријатели, докле су јоштъ слаби, иначе да ће ѣиъ се вре-

мена, да се осиле и оснаже. Али већа часть бояла се раздвоєня, и одбацивала е енергичне мѣре.

Обтуженѣ Робеспіера нѣ имало никакву послѣдицу, али оно падне на Мара-а, кои е савѣтовао диктаторство у своимъ новинама „Пріятель народа“, кои е похваливао и одобравао убиства. Кадъ се быо попео на катедру, да се брани, ужасъ обузме скупштинѣ: *Доле! доле!* повичу са своіу страна. Мара-а нѣ се то ништа коснуло. После едногъ магновєня љутаня рекне: „Я имамъ у овой скупштини великій брой личны неприятеля. — *Све! све!* — Я ѣи опоминѣмъ на срамъ и стидъ; да се оставе бѣсне вике, и непристойне претнѣ противъ едногъ човѣка, кои е служио слободи и нѣима много више, него што они мысле; нека ме знаду еданпутъ саслушати!“ И овай човѣкъ разложи у средъ конвента, кои се дивіо нѣговой драновености и ладнокрвности, шта онъ мысли о прогнаніямъ и о диктаторству. Дуго е онъ избѣгавао потайный явный надзоръ и затворъ, комъ бы се онъ имао подвргнути. Нѣгове крвожедне новине быле су особите: онъ е захтѣвао главе и приправляо свети-ну на убиства Септемберска. Нема никакве лудости на свѣту, која не бы могла уѣи у главу едногъ човѣка, а што е јоштъ горе, која се не бы могла удѣйствовати. Мара имао е нѣке сталне идее. Революція имала е неприятель, а као што е онъ мысліо, она нѣ требала да ѣи има те, да бы траяла; ништа дакле не бы требало, него да се они утамане, и да се наименуе еданъ диктаторъ, когъ бы дужность была на смртъ осуѣвати; онъ е явно проповѣдао ове две мѣре, безъ суровости, али цинически нештедећи ни правичность, ни животь людій, презирући као слабе духове све оне, кои су сматрали нѣгове плавоє као жестоке и сурове, мѣсто да су ѣи држали за дубокоумне. Революція имала е јоштъ крвожедне дѣлатель, него што е онъ быо, али ни еданъ нѣ имало жалостнии упливъ на оно време, него онъ. Онъ е покваріо мораль партая, кои е и опако быо мало праведанъ, и онъ е имао две идее, кое е одборъ за явно благостанѣ доцнѣ извршио средствомъ свои комесара, или свогъ правленія, а то е таманенѣ гомилама, и диктаторство.

Обтуженѣ Мара-а нѣ имало никакву послѣдицу: онъ е задавао више гнушаня, а мањ мрзости, него Робеспіеръ. Едни су га само сматрали као луду; други су сматрали ове препирке, као партайне свађе, а не

WWW.ONILIB.RS

као предметъ, кои се тиче републике. У осталомъ свидѣло се као опасно, да се очисти конвентъ, или да се изгна и само еданъ одъ члавова, и то е био таковий ко-
 ракъ, кои се тешко могао прекорачити, башъ и одъ са-
 мы партая. Дантонъ нѣе правдао Мара-а: „Я га нелю-
 бимъ, рекао е онъ, я самъ изпитао нѣговъ темпераментъ:
 онъ е ватрениъ, радо се сваѣа, тврдоглавъ е. Али зашто
 тражите у томъ, што онъ пише, мнѣнѣ едне партае?
 Да ли е узрокъ общегъ покрета другий кои, него по-
 вретъ револуцие?“ Робеспьеръ одъ свое стране увѣра-
 вао е, да онъ мало познае Мара-а, да се е пре 10. Ав-
 густа само еданпутъ разговарао съ нѣмъ о државнымъ
 дѣлима, послѣ чега е Мара, когъ жестока мнѣнѣя онъ не-
 одобрава, пронашао, да су робеспьерова политична мнѣнѣя
 тако узка, те да е Мара писао у своимъ новинама, да Робес-
 пьеръ нема ни либнѣя ни дрзновеностъ едного државника.

Али онъ е био предметъ већегъ нападања, еръ су
 га се више бояли. Прво обтуженъ Ребеки-а и Барба-
 ру-а нѣе было успѣло. Доцнѣе е министръ Роланъ под-
 нео едно извѣстѣе о станю Французске и Париза; у томъ
 е онъ обтуживао Септемберска убијства, скупштину,
 што е неправедно себи преотеа туѣа права, осуђивао
 е поступаня бунителя. „Кадъ вайпаметни и найдрзнове-
 ни бранители слободе, рече онъ, постану мрски или
 подозрителни, кадъ се явно изражаваю начела буне и
 убѣяна, кадъ она у скупштини усклиданъ пораѣаю, и
 кадъ се противъ самогъ конвента викати може: то
 вемогу више сумняти, да приврженици старогъ правле-
 нѣя, или лажни прѣатели народа, скриваюћи свое луди-
 ло или безчинѣе подъ видомъ отечестволюбѣя, нису из-
 мыслили планъ преврата, те се надаю, да ће се
 увисити на развалинама и мртвымъ тѣлесима; и за
 потврѣнъ тога навео е онъ едно писмо, у комъ
 му подпредсѣдатель другогъ одѣка криминалногъ су-
 да явля, да су онъ и найотмѣнѣни жирондени у опас-
 ности; да, по израженю нѣовой неприателя, потребно е
 јоштъ едно ново кровпролитѣе, и да ови люди не-
 ће никога да слушаю, кадъ тво говори, осимъ Ро-
 беспиера.

На ове рѣчи овай потрчи на катедру да се правда:
 Нитко, рекне онъ, неће се усудити, да те у очи обтужи.
 — Я ѣу, повиче Лувѣ, еданъ одъ вайважнии жирондена.
 Вѣсть Робеспьеру, продужи онъ упревши очи на нѣга, я
 те обтужуемъ. Робеспьеръ, кои е донде био задржао
 присутствие духа, буде тронуть; онъ се е еданпутъ мѣрио
 кодъ Яковина съ овымъ страховитымъ противникомъ, за
 кога е онъ знао, да е пунъ духа, напраситъ и да нашта
 нештеди. Лувѣ одма почне говорити, и напрасно у
 найкраснорѣчитѣмъ слову нѣе поштедио ни дѣла, ни о-
 собе; онъ е казивао какавъ е био Робеспьеръ съ Яков-
 нима, какавъ у обштини, у избornoй скупштинѣи,
 како е грдѣю наиболъ отечестволюбце, како е неко-
 лико стотина людѣи изнайпре називао народъ Па-
 ризскѣи, а послѣ само народъ, а найпослѣ сувреномъ;
 како е повтарао непрестано свое собствене за-
 слуге, своя савршенства, свое добродѣтели, и почемъ
 е доказао сылу, величество, суверенство народа, нигда
 нѣе пропустио, да нѣе навео, да е и онъ такоѣтеръ
 народъ.“ После тога грдѣю е монтаняре и септем-
 берска убијства, и найпослѣ окончао е Лувѣ свою

ватрену филипику овимъ страшнимъ изречениемъ: Ро-
 беспиеру, я те обтужуемъ.

(продужиће се)

О именина места у Америки.

Европейцы, кои су Америку населяли пренели су
 и поедина имена вароши, села и река у тай новый светъ,
 и тако реѣи старый светъ у новъ пресадили, будући да
 нема ни едного имена у Европи, Азии и Африки, кое у
 Америку пренешено нѣе, и коимъ именемъ баръ два три
 места незову се. У Мексики и у овимъ местима, гди е
 Шпанѣя некадъ владала, има више места подъ именемъ
 Друксила; у сѣвернымъ саюзнымъ државицама, гди е ен-
 глеско племе множиномъ своѣомъ превагу добило, сва
 су имена енглеска. Али осимъ нови имена има вр-
 ло много стари грчки, римски, египетски, месопотам-
 ски, па чакъ и руски и хинески.

Мы ѣемо овде само нека и то одъ старѣя, примѣра
 ради навести. — Тако преко 18 вароши и варошица но-
 се име горде Атина, и у двема одъ нѣи има свеучилиш-
 те. Атина у Охи нележи на поетичнымъ рекама Цефис-
 сосъ и Илусусъ, али на Хокхохингу у врло прекрасномъ
 предѣлу. Она брои 800 жителя, има свеучилиште, са
 Ректоромъ, 25 професора, 165 слушателя и библиотеку са
 2500 свезкѣи. Друга Атина у Георгиѣа има такоѣе свеучи-
 лиште и 3000 жителя. У Нев-јорку лежи Шпарта коя
 6000 жителя има, и осимъ ове има јоштъ 14 места подъ
 овимъ именемъ. Год. 1777 сазиданъ е првый Коринтъ у
 Вермонту. Едно село, кое се звало Есупс-ланди, замеуло
 е свое име са овимъ — Коринтомъ — и едно место у
 Георгиѣа кое ни 30 куѣа нема, носи име богатогъ Корин-
 та. Име старогъ Вавилона и Нииве, преузела су два
 села у Нев-јорку. Римъ е и тамо надъ Картагомъ као
 неку превагу одржао, еръ 14 места има подъ именемъ
 Рима а 12 подъ именемъ Картагене. На реки Охио леже
 Атина, Римъ и Картагена едно до друго. У разнымъ др-
 жавицама има четири вароши кое се зову Делфи, и кое
 такоѣе свое оракуле, ко и древный Делѣъ имаю. Ва-
 рошь Леонидъ у Михигану, има 400 душа, дакле 100 вы-
 ше, него што е подъ храбрымъ Леонидомъ шпартан-
 скимъ воѣомъ у Термопилима противъ Персеянаца, из-
 гинуло. У старой Грчкой была е една Аркадѣя, а среѣнѣ
 ни Американцы имаю веѣъ три, и ко зна, неѣла се
 јоштъ коя подигнути?! Меллфисъ е пронао и выше га
 нема, али новый, цветаюћи подиже се на обалама красне
 рѣке Мисисипи, и у толико надвишава старый, што има
 три кнѣгопечатѣи и троѣ новине. Троя коя е збогъ ед-
 не женске тако грдный и опустошительный рать водила
 подигла се такоѣе у новомъ свету, еръ има 21 место, коя
 име нѣно носе, одъ кои найзнатнѣя е Троя на реки Хунд-
 сону, и коя 20.000 жителя има.

Па и имена стары певаца, философа, и предводи-
 теля придана су поединымъ местима. У древности бы-
 ло е 7 вароши, кое су се за место роѣеня Омира оти-
 мале, а у саюзнымъ државама Америкѣе, носе веѣъ шесть
 име нѣгово, и можемо сумняти, да се и седма подиѣи
 неѣе. У Нев-јорку леже Хораць, Виргилѣи и Овидѣи. Име
 Сенекино носе 10 вароши, Платона една, Брутуса две,
 а Цезара само една. Ханибалъ Африканаць, кои е пре
 2000 година Алпе у Европи прешао, дао е свое име ед-

ной преко брега Аллахани на рѣки Мичигану лежећој вароши, а његов противникъ Цицио, едной у Мичигану, Индиани, и Невіорку. Државице Майна, Охіо и Невіорѣ диче се са Солонѣмъ. На езеру Еріо лежи варошь Еу-клайдъ, а Невіорѣ има јошћъ едногъ Катона и Цицерона. Имена азически богова такође су поединимъ ме-стама придана, тако: у Арканзасу лежи Јупитеръ, у Ин-диани и Аллабама Марсѣ; Церера и Аполло у Пенсилва-нији. Флора у Илинои, Диана у Невіорку, Минерва у Охіо, Кентуки и Хундзону.

Библіјски имена има и одвише — Єрусалимъ лежи у Невіорку и у Виргинији, а 7 вароши носе име „Витле-смъ.“ Тамо има 11 Палестина, 13 Канаана и више Сиона. Пекингъ у Илинои нема истина 2 милиона жителя као у Хини него 900, али већъ излазе у њму едне новине и ко-зна, далъ неће временѣмъ одъ 5 места, која ово име носе, које и Пекингъ хинескій претећи. У Мичигану лежи Хи-на, Нанкингъ и Кантонъ, у Охіи такође Кантонъ и Нан-кингъ; Бомбай и Делхи у Невіорку, а у Охіи Делхи и Калкута, Каиро лежи на утоку Охіо у Миссипи; у држави Мичигану лежи Бенгалъ, у Майни Деванта, и два водо-вода на рѣки Арканзасу носе име Дарданела!

Историчне збивше Париза.

360 год. Кадъ е Паризъ мала варошица бую, прогла-се Легіони римски, кои су у њму седили, Јулиана за ца-ра римскогъ — 845, 857 и 861 опљне га Нормани — 1200 заведенъ е први Универзитетъ — 22 Августа 1572 бы-ла е крвава свадба или Вартоломеова ноћъ — 1589 об-седне га краљ Хайрихъ III, а 10 Марта 1594 узме, — 28 Я-нуара 1763 заключенъ е миръ између Енглеске и Француске. — 1789 Прва револуція Француска. — 27 Априла 1789 пр-ва седница народне скупштине. — 2 Јуни и. г. разоренъ Бастиль — Народный Конвентъ. 9 Сеп. 1793 Француска проглашена за редублику. — 9 Јуни 1793 смрът Луд-вика 16 подъ Гилотинѣмъ — 29 Марта и. г. скупштина револуцанта — 11 Септ. 1795 директориумъ — 17 Нов. 1799 бунъ — укинутъ директориумъ, — 1 Дек. 1799. Бо-напарта први конзулъ — Конкордатъ са Папомъ Пио-сомъ VI — 3 Јуни 1801 обновленъ католичке цркве у Француској — 22 Септ. 1801 миръ између Русіе и Шпа-није — 13 Јуни 1802 миръ између Француске и Турске — 21 Јуни 1802 Бонапарта проглашенъ е за првогъ кон-зула док е живъ. — 6 Марта 1804 Наполеонъ прогла-шенъ за цара Францускогъ — 12 Фебр. 1811 саюзъ са Праискомъ — 2 Марта и. г. са Аустриомъ — 19 Марта 1814 Улазакъ саюзника — 30 Марта Наполеонъ збаченъ съ престола. — 21 Априла, повраћенъ бурбонъ Лудвикъ за краля — 18 Маја 1814 први парискій миръ — 8 Марта 1815 повратакъ Наполеона съ Елбе — 27 Јуни опетъ по-враћенъ Лудвикъ 18 на престолъ — 14 Септ. света али-анція између, Русіе, Аустрије и Праиске — 8 Нов. 1815 по-другій путъ заключенъ миръ — Одъ 14 Јули до 25. 1830 Јулијска револуція, у којој се Карль 10 престола одре-као — Луи Филипъ Херцогъ Орлеанскій дође на престолъ, а 1835 при светковини јулијске револуције хтедохе га у-бити — — 1570 у предградію св. Германа заключенъ е миръ између Хугонота и Католика — — 638 у пред-градію Сент-Дени, тѣло цара Дагоберта пренешено е у цр-кву, коју е онъ подигао, у којој су се после краљиви

Француски саранѣвали — 28 Окт. 1567 Католици подъ Монтморенсомъ, побѣде Хугоноте подъ предводителъ-ствомъ Конде-а — 13 Јули 1593. Хайрихъ IV пређе у Католичку веру.

М р љ и ц е.

Преварена дѣвојка. Едне пѣмачке новине донеше намъ слѣдуюћу чудновату приповедку: „Ови е дана учинѣно предъ судомъ у Тибингену ово памтеца достојно од-кривенъ: Една млада, 16 годишња девојка, именовъ Роза Кнебель, упознала се съ еднимъ љакомъ, кои е ме-дицинске науке учио, и залюби се у њга. Една наво-дацка умеша се међу њи, и ову е сироту, добродушну девојку 14, словомъ четрнаестъ година! са лажнимъ под-метнутимъ писмама заваравала и у надежди одржавала. При свемъ томъ, што она тогъ свога мнимогъ залюбљѣ-ника пуни четрнаестъ година не видела, при свемъ томъ, што е она, као баяги одъ њга, добијала непрестано чи-таву поворку писама, којима е онъ на њо навальивао, да му шиљ новаца, аљина и многе друге ковакве ства-ри, при свемъ томъ, што су ова писма садржавала ла-гарие, које готово у предѣле невѣроватности спадаю, као и, пр. да е у Хамбургу едно особито казнително заведе-нје установљено, у кое се сви они затвараю, кои испи-те школске добро неположе, при свемъ томъ, што лю-безникъ њнъ по гласу писама свои изъ едногъ апса у други прелази, сваке године најманъ по двацутъ руку и-ли ногу сломие, и изъ едне болести у другу пада: то е ипакъ сирота девојка непрестапце и постоянно подра-нивала према њму њжну любовъ, догодъ ю не е данъ огласъ њмачкогъ едногъ листа раздрмао изъ овогъ при-ятногъ сна и показао јој ништету свога наданя и опо-ру истину њне обмануте душе. У огласу е сирѣчь ста-јало, како е тай њнъ мними залюбљеникъ Готлибъ Ке-пелеръ, оставивши жену и неку дѣцу, у Вантербаху, умрѣ. Сады јој се смакне густа тмина испредъ очию: садъ е текъ видела она, да е пуни 14 година лажна писма и квите примала, и да ю е она преварила, коју е држала за највѣрнју повѣреницу свою; т. е. наводацика. — Са-мо женскино могуће е овако преварити; но и съ друге стране само жена е кадра овако преварити и само же-на може имати овако неограничено повѣренъ. — У о-вомъ догађаю лежи заиста непонятна слабостъ, но уед-но и неизказана племенитостъ душе.

— *Наилепша дѣвојка* на земљи кажу, налазила се у харему персійскогъ шаха. Њна е лепота по казива-нију была тако плѣнителна, да су многи између чувара харема полудили.

Лаже. Еданъ француски великашъ обећао е ономъ одъ тројице служителя њгови, кои ће му најнесклад-нију лажъ казати, зватанъ поклонъ. „Я нисамъ никадъ лагао,“ рекне први између њи; други продужи, и рекне: „Я не само да нисамъ лагао, него я то и не умемъ;“ онай трећи пакъ рекне: „Ова два моя другара говоре сушту истину.“ Великашъ се насмее, рекне овомъ трећемъ: „То е текъ пресна лажъ,“ и даде му обећану награду.

Хитростъ у лаганю. Еданъ Енглець обећао е ед-номъ дечку, кои е био брзъ на лаганю, дукатъ, ако му сасвимъ на брзу руку што слаже. „Шта?“, одговори хитра паралажа, „та ви сте ми мало пре обећали за ед-ну лажъ два дуката, а садъ сте спустили цѣну на 1 ду-катъ.“ Ладнокрвномъ Енглецу видела се ова съ безпри-мѣрнымъ безобразукомъ изражена лажъ сувише скупа; по онъ се насмее, и даде лажи 2 дуката.

— *(Неотичне погрешке многи слави живописца)* — Познато е, да су и најславнији живописци у своимъ ли-ковима често веома смешне погрешке правили; и изме-

Ћу остали да наведемо само неколико: у Шпанији се налази еданъ давно израђени ликъ одъ едногъ између најпрослављенихъ вештака, који ликъ представља онај догађај изъ библијске историје, гди праотацъ Аврамъ, покоравајући се смирено вољи божјој, оне да жртвује свога сына Исака. Ту стои праотацъ Аврамъ са запетимъ пиштољемъ! (Пушке пре неколико хиљада година!). У Толеди (такође у Шпанији) представіо е еданъ живописацъ она три мудраца са истока, који су дошли на поклоненіе новоређеномъ спасителю. Ми знамо, да су то била три индјиска или аравијска краља; двојица су били беле боје, а само еданъ црне; будући су они представљени у клечећемъ положеню, то су њихове ноге мало измешане; но при свемъ томъ могло се на први погледъ видети, да онај црнацъ између њи има три црне ноге, напротивъ оба бела краља морали се задовољити съ три ноге. — Еданъ е живописацъ представіо краља египетскогъ Фараона (изъ прастари времена,) и у његовој пратњи одликовала се нарочито његова тјлесна гарда, која е имала униформе, подобне одѣлу француске војске!

(Забуна Двојка.) Еданъ шалвивацъ увредио е едну велику госпою у шали до срца. Она е изъ освете заповедила свимъ своимъ послужавкама да се снабдју съ добримъ батинама, па да на тога увредителя нападну и добро га измлате, кадъ први путъ опетъ дође. Оне се све обећаю да ће по заповести учинити. На то даде госпоја позвати тога шалвивца да дође къ њојзи. Кадъ е отишао у собу и видио толико наоружане дѣвојке, онъ се одма сѣтио, да се то његове коже тиче, и рекне имъ: „Ј се здраге вољ покоравамъ вашој жељи и намѣри, но ја само за ту едну милостъ молимъ, да ме она између васъ почне тући, коју самъ највише пути пољубио“. — Девочке се згледаше збунјено и зачуђено; шалвивацъ ползуе се њиховомъ забуномъ и умакне читавъ.

Поставленіи.

По гласу „Званични новина“ Началникъ среза Моравскогъ окр. Пожар. Коста Антоновић постављенъ е за помоћника Началничества окр. Шабач. на његово место премештенъ е по молби Антоніа Павловић Начал. сре-

за Левачкогъ окр. Ягодинскогъ, на овога место постављенъ е членъ управительства в. Београда Васа Вуковић, Марко Бабић протолита военогъ одѣленія за члена управительства в. Београда, на овога место Станко Мутавчић, дѣловодитель комесаріата; за дѣловодителя комесаріата, Гаврило Майсторовић рачуноводитель грађевине; на овога место Секретаръ Нач. окр. Крајинскогъ Стефанъ Ђирић; за Секретара Нач. окр. Крајинскогъ Милое Крстић писаръ Нач. окр. Смедеревскогъ, а на овога место Никола Димитријевић пр. писаръ Нач. окружја Ужичкогъ.

— Прив. управитель в. Београда Никола Христић утврђенъ е за дѣйствителногъ и произведенъ у чинъ мајора.

Стецишта.

При Суду окр. Крагуевачкогъ надъ масомъ поч. Стојана младолѣтногъ сына и наслѣдника поч. Милоша Мијайловића изъ Раче 3 Юлія.

При Суду окр. Крајинскогъ надъ масомъ поч. Мијила Петровића изъ Пирота у Турској 5 Юлія.

При Суду окр. Валѣвскогъ надъ масомъ поч. Петка Васиљвића берберина 6 Юлія.

При Суду окр. Подринскогъ надъ масомъ поч. Луке Зебића трговца 11 Юлія.

При Суду окр. Шабачкогъ надъ масомъ поч. Ристе жене умр. Ђуке Павловића ядранина 8 Августа.

При Суду окр. Валѣвскогъ надъ масомъ поч. Живка Алексића и Уба 10 Юлія — надъ масомъ поч. Якова Андрића изъ Босне б. слуге Јована Ђурића 15 Юлія.

Лициштаце.

Нач. окр. Ужичкогъ продава ће добра поч. Илије Костића 30, 31 Маја и 1 Юлія

Управ. в. Београда продаваће њиву поч. Николе Атанацковића 23, 24 и 25 Маја — непокретна добра Петра Бурмутчића и његове жене Маце, 29, 30 и 31 Маја — плацъ масе поч. Мијалка Јовановића, б. папуце оvd. 17, 18 и 19 Юлія.

Нач. окр. Београдскогъ продава ће добра Стевана Калебанчића изъ Остружнице 20, 21 и 22 Юлія.

Нач. окр. Крагуевачкогъ продаваће добра презадуженогъ Живоина Миленковића изъ Раче, 17, 18 и 19 Юлія.

Судъ окр. Чачанскогъ прогласіо е Николу Туфенчића изъ Чачка за распикућу.

ОГЛАСИ.

Подписаный продаемъ изъ слободне руке мой еданъ просторъ земль, подъ старомъ родномъ горомъ, построени преко могине у атару села Трњана у окруж. Пожаревачкомъ кой се граничи, съ восточне стране до кривога раста на утрини реченогъ села, са западне стране до шанца Петра Митровића и његове браће изъ Пожаревца, са сѣверне стране до старогъ друма, са южне стране до ливада села Трњана и коловозскогъ пута. Зато ко бы имао волю овай просторъ земль, кои се може за врло добру ли-

ваду употребити, купити, нека се мени поради погодбе пріяви.

У Смедереву, 25. Апр. 1857.

(3—3) АКСЕНТИГ МИХАЙЛОВЪЪ.

Прак. канцеларіе среза подунавскогъ.

(3—3) Кодъ Тоше Поповића бирташа кодъ „Дампфшифа“ има лепа Карловачка вина по два гроша ока. Ко жели на више узети може евтинне добити.

Браћа Величковићи У БЕОГРАДУ

преместили су свою трговину, која е до Ђурђева дне ов. год. постојала у чаршии

спроћу седамъ звезда, у свою кућу на великой пјаци. (3—3)

Како се на књигу „Пригорацъ или страдања Христјана у Турској“ јвио знатанъ брой предуписника, то е издателю могуће было штампати неколико стотина екземплара выше него што бы за јављне предуписнике потребовао. Зато се овимъ обзнаніемъ читаюћемъ свету, да писма съ именима гг. предуписника јошъ прима у Шабцу професоръ Стојанъ Бошковић, докле годъ прва свеска неизђје, а та се већ у велико штампа.

(1—1)

Издае Любомиръ П. Иснадовићъ.

У Књигопечатњи Княжества Србскогъ.